

Ἡ ἀρχή μου εἶναι νὰ μὴν ἔχω κάμμιαν ἀρχήν.

ΔΙΑΡΚΕΣ

Ο ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΕΡΒΕΡΗΣ

εἶναι ὁ μόνος συντάκτης τοῦ ΠΑΛΗΑΝΘΡΩΠΟΥ καὶ εἰς αὐτὸν πρέπει νὰ στέλλωνται οὐλα τὰ γράμματα τῶν ἐπιστολῶν.

Συμβολὴ γιὰ τὴν Ελλάδα 12 ὀρ. καὶ γιὰ τοὺς ὄχι ἀπὸ ὅθ' Ἕλληνας 15 ὀρ. προπληρωσιμῶς. Ἐπεὶ παράπονα κάθε πολίτου τυπόμενα τῆς δωρεᾶς μόνον ἢ γνωστοποιήσεις πληρώνουν 50 λεπτὰ τὴν ἀνάδα γιὰ τὴν κάθε ἑσθῆ.

Ἀθήναι, 9 Μαΐου 1885

Ἔτος 10013885

ΤΑ ΙΝΔΑΛΜΑΤΑ ΜΟΥ.

Ἰνδαλμα θὰ πῆ, μιὰ φαντασία ποὺ σχηματίζει τινὰς μὲ τὴν ἰδέαν του, μιὰ εἰκόνα τῆς ζωγραφίας τοῦ κεφαλιοῦ του, ποὺ ξυπνᾷ καὶ δὲν τὴν βρῖσκει καὶ μοιρολογᾷ καὶ προῖσκει, ἢ ὅταν τὴν βρῆ δὲν τοῦ ἀρέσει, ἐνῶ εἶναι τῆς ἀρεσκείας του, ὅπως τὴν ἤθελε, ὅπως τὴν φανταζότανε.

Ἐγὼ δὲν εἶμαι τέτοιος, ἐνα τράγμα ποὺ ἀγαπῶ φανταστικῶς, ἀν τὸ βρῶ πραγματικῶς τὸ ἀγαπῶ πολὺ περισσότερον.

Στὴ νεότης μου, ὅλα τὰ ὄμορφα κορίτσα ἦτανε ἰνδαλμάτα μου, καὶ τὰ ἐπλάθα ἐγὼ ὅπως ἤθελα στὰ ὄνειρά μου, καὶ εἶμουν ἔτοιμος καὶ οὐλα νὰ τὰ παντρευτῶ, ἀλλὰ ἐμποδιζόμουν ἔστωντας μὴ τὸ νὰ ἐσκεπτόμουν πῶς ἦτανε τῆς ντροπῆς καὶ μὲ τίνα τρόπον νὰ βγάιν τινὰς καὶ τῆς κάλτσαις του μπροστά εἰς τὸ ἰνδαλμά του ποὺ ἤθελε νὰ ἀπολάψῃ.

Καὶ ἔτσι ἔχανότανε ὅλη ἡ φαντασία μου καὶ τὰ ἰνδαλμάτα μέσα στῆς κάρτσαις μου.

Τώρα

ποὺ μεγάλωσα καὶ φαντάζομαι πῶς ἔβανα γνῶσι καὶ ἀνακατεύτηκα καὶ στὰ πολιτικὰ μάλιστα ἔχω ἄλλα ἰνδαλματα ἄλλα δηλαδὴ τῆς φαντασίας μου ἀγαπητὰ ἀντικείμενα τῆς ὀμιλίας ἢ ὁποῖα γίνεται ἀπάνω στὴ κουβέντα.

Πρῶτο

ἰνδαλμά μου ἦτανε πῶς νὰ διορθώσω τὰ ἀνοικονόμητα οἰκονομικὰ τῆς πατρὸς, καὶ ἐπειδὴ ἀπὸ οἰκονομικὰ δὲν σκαμπάζω χράπ, τὸ ἰνδαλμά μου ἦτανε ὁ Ντεληγιάννης, τὸν ὁποῖον τὸν ἀγάπησα ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ἤμουν μιὰ φορὰ στὴ Σμύρνη καὶ ἦτανε ὑπουργοὶ ὁ Ντεληγιώργης καὶ ὁ Ντεληγιάννης καὶ ἔλεγον οἱ Τούρκοι πῶς θὰ τοὺς τρώγαμε τότε, ἀφοῦ τὴν Ἑλλάδα κυβερνοῦσαν ὅλο ντελίδες.

Καὶ νὰ σᾶς πῶ, ἀφοῦ πέθανε ὁ μακαρίτης ὁ ἄλλος μοῦ ἔμεινε μόνον ἰνδαλμα ὁ Ντεληγιάννης μου. Ἐπειτα μοῦ ἔκανε ἐντύπωσι πῶς περισσότερη ἀπὸ τὰ τόσα παράσημα ποὺ εἶναι φορτωμένος καὶ ἀπὸ τὰ γένειά του.

Τὸν Τρικούπη δὲν μπορούζα νὰ τὸν χωνέψω ποτέ γιὰτὶ φοροῦσε ὀρθὰ κολάρα.

Μοῦμεινε

λοιπὸν μόνον ὁ Δτεληγιάννης γιὰ μόνον καὶ μοναδικὸ ἰνδαλμά μου καὶ ἔλεγα μέσα μου :

— Πρῶτο. Ἄν ἔρθῃ ὁ Ντεληγιάννης θὰ ἦναι τὸ κουβέρνο δικό μας, σὺν βοήθειά τῆς βουλῆς. Παύω λοιπὸν τοὺς καπνοφάντας, κάτω τοὺς φόρους τοῦ κρασοῦ, κάτω τὰ δάνεια, ἢ ἔθνοφυλακὴ στὸ πόδι καὶ διάλυσις τοῦ στρατοῦ οὐλου ἐκτὸς τῶν καθβαλαρέων καὶ τῶν κανονιέριδων, ποὺ δὲν μπορούμε νὰ τοὺς γυμνάσωμε σὲ ἓνα μῆνα.

Τὰ καράβια τὰ πολεμικὰ οὐλα στὴ ξηρὰ γιὰ νὰ μὴ σαπίζου καὶ τὴν νύχτα κατὰβρεγμα γιὰ νὰ μὴ ξηρένωνται.

Πάρες ὄλων τῶν υπαλλήλων καὶ διορισμῶν μονάχα ἐμένα εἰς ὄλαις τῆς θέσεως, χάριν οἰκονομίας.

Ἄρνησις τῆς πληρωμῆς τῶν δανείων, ὡς ποῦ νὰ βαρεθοῦν καὶ μὴ μᾶς τὰ ξαναγυρέψουν.

Διάλυσις ὄλων τῶν τραπεζῶν καὶ νὰ οἰκονομαῖται τὸ ἐμπόριον χωρὶς δάνεια, γιὰ νὰ μὴ καλοσυνειθίζου οἱ ἐμποροὶ καὶ τὰ γυρεύου ὅλα ἔτοιμα καὶ ὅλα μὲ τὸ χουζούρι του.

Διορισμὸς ὄλων τῶν παπάδων σὲ ὀδοστάτας γιὰ νὰ βρῖσκονται σὲ δουλειὰ χωρὶς νὰ κάνουν τίποτα.

Καὶ χίλια δύο καὶ ἄλλα τόσα ἦτανε τὸ ἰνδαλμά μου, ἡ φαντασία μου, τὸ μόνον ποθητὸ.

Ἐδῶσε

τέλος ὁ Θεὸς καὶ ξημέρωσε μιὰ μέρα καὶ ἦρθε ὁ Ντεληγιάννης ὑπουργὸς, τὸ ἰδαλμά μου.

Ὅτι ἐπίασε νὰ ἐφαρμώζῃ μερικὰς ἀπὸ τὰς ἐπιθυμίας μου, καὶ ἀμέσως ἄρχισε νὰ μὴν ἦναι ἐπιθυμητὸς, καὶ μάλιστα ἀφοῦ δὲν μπόρεσε νὰ τὰ κἀνῃ οὐλα διὰ μιᾶς.

Πάει λοιπὸν τὸ ἓνα ἰνδαλμά μου.

Τὸ

δεύτερο ἦτανε ὁ διορισμὸς ἐνοῦς διευθυντοῦ τῆς Ἀστρονομίας ποῦ νὰ διαφθύνῃ καὶ νὰ μὴ τὸν διαφθύνου.

Κλείσιμο δλαιο ή μπουραρίας, κλείσιμο τὰ χαρτοπαίγνια, κλείσιμο τὰ δουλικὰ, διώξιμο τῆς Μαγδαληνῆς, σφάζιμο δλους τοὺς κοκκόρους γιὰ νὰ μὴ μᾶς ζυπνοῦν, πέταγμα τὰ ζύγκια δράμματα καὶ ἀπαγορεύσις νὰ μὴ σφάζουν ὀλοτελῶς κρέας, χάριν τῆς υγιείας τῆς πολιτείας.

Πάψιμο δλων τῶν κλητῆρων γιὰ νὰ φυλάγεται ὁ κόσμος μονάχος τοῦ καλλίτερα.

Διόξιμο δλων τῶν ζητιάνων εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ φαίνονται φτωχὸς στὴ πολιτεία, παρὰ μοναχὰ ὅσοι ἤθελαν κάνουν πτωχέψις καὶ τοὺς στέλνουμε στὸ Πτωχοκομεῖο, καὶ αὐστηρῶς ἀπαγορεύεται τὸ οὐρεῖν στοὺς δρόμους, ἀφοῦ ἡ γυναίκες τέτοια δουλειὰ δὲν τὴν κάνουν καὶ εἶναι μιὰ πολυτέλεια εἰς ἐμᾶς τοὺς ἄνδρας.

Μόλις

ἤρθε καὶ αὐτὸ τὸ ἰνδαλμά μου ὁ ἰσοπότης Κατσανδρῆς, καὶ μόλις ἄρχισε νὰ ἐφαρμόζῃ τινὰς καὶ μερικὰς ἀπὸ τὰς μεγάλας ἰδέας μου, καὶ ἀμέσως ἔπειδὴ δὲν μπόρεσε νὰ διώξῃ καὶ τὰ κουνούπια καὶ τοὺς ψύλλους ἀπὸ τὰ σπήτια μας ἄρχισε κι' αὐτὸς καὶ μᾶς βρωμᾷ.

Πᾶσι λοιπὸν κι' αὐτὸ τὸ ἰνδαλμά μου, καὶ δὲν μᾶς μένει ἄλλο πρὸς σωτηρία μας, παρὰ τὸ ρέμα τῆς Καλιρρόης ἐν ὄρφ μὴ βροχῆς γιὰ νὰ σωθοῦμε ὅλοι καὶ πάψι καὶ κάθε παράπονο.

Πιστεύω δὲ πῶς καὶ ὁ Χριστὸς ἂν ζανακατέθῃ κάτω πῶς δὲν θὰ μᾶς εὐχαριστήσῃ μετὰ τὸ σταύρωμα ποῦ θὰ τοῦ κάναμε τὴν πρώτην ἡμέραν ποῦ θὰ τὸν βλέπαμε.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Πρώτη.

*Ἐστειλε λοιπὸν ὁ νέος διευθυντὴς μας κάμμιὰ σαρανακρία Μαγδαληνῆς ποῦ ἦτανε σπαρμέναις στῆς γειτονεῖαις εἰς τὸν

(9) ΓΠΟΦΥΛΛΙΣ

Ο ΤΕΝΕΚΕΣ ΜΟΥ.

ση Ὅταν ἔφυγαν οἱ λωποδύτες καὶ κόντευσαν πλέον μιὰ ἢ ὄρα φικώθηκα νὰ πάω νὰ ὑπνώσω, ὁπότες νὰ καὶ μοῦ ξεφουτρῶναι ὁ βλος Περιβολόπουλος, ξεσκούφωτος μετὰ ἓνα φίλο του, εἶχε δὲ γῆ ἀπὸ τοῦ γείτονά μου τοῦ κ. Κυριακοῦ καὶ ἤρθε νὰ περάσωμε τὴν ὄρα μας.

Καὶ ἦτανε καὶ σεβδάτω βράδυ καὶ τὴν ἄλλη ἡμέραν εἶχαμε τὴν ἐκλογὴν.

— Καλησπερούδια σας, μοῦ λέει, καὶ ξεπλόνεται στὸν καναπέ.

*Ἐγὼ τὸν εἶδα σὺν διάβολο μπροστά μου.

— Καλησπέρα σας. Καὶ πῶς ἦτανε αὐτὸ τὸ καλὸ καὶ τέτοια ὄρα ;

— Τὶ νὰ σοῦ πῶ, μωρὲ Γιάννη, τώρα σὲ θυμήθηκα καὶ ἀπὸ τὴ βία μου μάλιστα ἤρθα χωρὶς καπέλο.

— Καὶ ποῦ τὸχεῖς ;

— Στὸν γείτονα.

— Καὶ ἂν κλείσουν τὴν πόρτα ;

— Οὐ καὶ δὲν πάω καὶ ἔτσι στὸ σπήτι καὶ δὲν στέλνω τὸ πρῶν νὰ τὸ πάρω ; Πιστεύεις ; Δὲν ἔχω ὕπνο, κάτσε νὰ λιμάρωμε.

— Βρὲ ἀδελφὲ, ἐγὼ κουτουλάω καὶ σὺ μοῦ θέλεις βεγκέρα ;

— Ἐχω νὰ σοῦ πῶ πολλὰ καὶ θὰ σοῦ χρησιμεύουν. Τῆς κάλπης σου τῆς ἐπιθεώρησις ;

— Ἀφοῦ ἦτανε ἡ ἐπιτροπὴ ἔχει.

— Καὶ μ' ὅλα ταῦτα ἔκανες μεγάλο λάθος καὶ θὰ χάσῃς πολλοὺς ψήφους.

πρὸς ὄρον τοὺς. Μία δὲ ἀπὸ δαύταις πῆδῃσε στὸ δρόμο ἀπὸ τὴν καρρότσα καὶ κόντεψε νὰ πᾶ καλλιὰ τας.

Καὶ μ' ὅλα ταῦτα μερικοὶ κακοῦθεις ἔχουν τὴν τόλμην νὰ λέν πῶς ἡ Μαγδαληνῆς δὲν ἔχουν φιλότιμο ἀπάνω τοὺς.

Δεύτερη.

Μία ἄλλη πάλι κόντεψε νὰ βγάγῃ τὸ ὑπομύσιον ἐνοὺς κλητῆρα ποῦ δὲν τὴν ἄφινε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν ἀστρονομία καὶ ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέραν βγήκε ἀστρονομικὴ διάταξις νὰ μᾶς τὰ ξουρίζουν τὰ γένεια οἱ κλητῆρες πρὸς ἀποφυγὴ παντὸς ξεριζώματος.

Τρίτη.

*Ἦρθε καὶ ὁ βασιλέας μας ἀπὸ τὴν Κέρκυρα.

Τετάρτη

*Ὅλος ὁ στρατὸς μας εἶναι 23 χιλιάδες καὶ θὰ ἦτανε τριάντα ἂν δὲν ἐπιαναν ἡ κάψης.

Πέμπτη.

Ὁ Δηλιγιάννης ἐδανείσθηκε ἐπὶ τοῦ παρὸν ἐξ ἑξέλεξις γιὰ νὰ πληρωθοῦν τὰ κουσουράκια τοῦ Ἀπριλλίου καὶ γιὰ τὸν Μάϊο ἔχει ὁ Θεὸς, ποῦ τρέφει καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ χωρὶς νὰ σπεῖρουν καὶ χωρὶς νὰ θερίσουν.

Ἑκτη.

Σὲ ὅλα τὰ ὑπουργεῖα ἐξακολοθοῦν ἡ ἐξελέγξις γιὰ νὰ βρεθοῦν πόσα μελεούνια λείπουν, πράγμα ποῦ δὲν εἶναι τίποτα ἄλλο παρὰ μιὰ κουταμάρα, ἀφοῦ παράλαβαν τὰ ταμεῖα χωρὶς πεντάρα

Ἑβδομη.

Οἱ βούλγαροι μᾶς ἔσχισαν τὴν σημαία στὴ Φιλιπούπολι καὶ ἔσπασαν καὶ τοὺς δικούς μας στὸ ξύλο ποῦ ἤθελαν νὰ κάνουν διαδήλωσι τὴν ἡμέραν τοῦ ἁγίου Γεωργίου.

— Ἄς χάσω μακάρι καὶ τῆς κάλπης.

— Δὲν εἶναι ἔτσι. Τοὺς ἀντιπροσώπους σου τοὺς ἔχεις ταχτοποιήσει ;

— Ὅθὰ πάνε μοναχοὶ τοὺς, ὡς καθὼς μοῦπανε. Τὶ νὰ τοὺς ταχτοποιήσω μπάς καὶ ἦναι κοῦκλες ;

— Καὶ μ' ὅλα ταῦτα δὲν γίνονται ἔτσι τὰ πράγματα. Ὅθὰ χάσῃς πολλοὺς ψήφους.

— Ἄς τοὺς χάσω μακάρι καὶ ἴλους.

— Καὶ δὲν σὲ εἶδα νὰ κουνιθῆς διόλου.

— Μὰ δὲν εἶμαι νευρόστατο τῶν Ὀλυμπίων. Ἐπειτα κουνίωμαι αὐριο.

— Εἶσαι πολὺ ἀμελής, καὶ θὰ χάσῃς πολλοὺς ψήφους.

— Ἐγὼ βλέπω πῶς χάνω τὸν ὕπνο μου.

— Ἄ, οἱ ὑποψήφιοι δὲν κοιμοῦνται, τώρα ποῦ μπῆκες στὸ χορὸ πρέπει νὰ χορέψῃς.

— Ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ περπατήσω καὶ σὺ μοῦ ψάλλῃς χορούς.

— Οὐ, θαρρῶ πῶς ἀκούω τὸν γυνὸ μου. Ξέρεις ὁ κερατόπιστος, εἶναι ἀμελής καὶ ὄλο κομφοδίας ἀντὶς γιὰ ἐξηγήσεις γράφει. Δὲν θὰ μάθῃ γράμματα καὶ σκέπτομαι τί νὰ τὸν κάνω.

— Νὰ τὸν ἀφήσῃς νὰ γράφῃ.

— Ὅθὰ καταστραφῇ.

— Τόσο τὸ καλλίτερο, θὰ ἔχῃς κέρδος τὴν κληρονομία του. Τώρα θὰ μ' ἀφήσῃς νὰ κοιμηθῶ.

— Οἱ πολιτευόμενοι δὲν κοιμοῦνται, ὑποφέρουν τὰ πάνδεινα, μήπως νομίζῃς πῶς τὸ βουλευτικὸν εἶναι νὰ γράφῃς ἐφημερίδες ;

— Δηλαδὴ μοῦγινες φόρτωμα, νὰ τὰ ποῦμε καθαρὰ.

Στὸ

δρόμο τοῦ Μικαύλη στὸν Περκία τὰ κάρρα καὶ ἡ ἀμαξίαις μετὰ τῆς τρεγάλας τοὺς πάν νὰ τσακίσουν τὸν κόσμο. Ἄν ἦναι αὐτὸν τὸν δρόμο γιὰ νὰ τὸν κάνουν ἰσποδρόμιον νὰ μᾶς εἰδοποιήσουν τὸ ἐλάχιστο, ὥστε ὅσοι εἶμαστε γιὰ σκοτωμὸ νὰ πηγαίνουμε κατ' εὐθεία ἐκεῖ καὶ στὰ σίγουρα καὶ μετὰ ἀδεια μάλιστὰ τῆς ἀστρονομίας.

Ὁ

κύρ Γιάννης ὁ Δασκαλάκης βρίσκεται κάθε μέραν ἀπὸ τῆς 10 ὡς τῆς 11 στοῦ Πυρρῆ τὸ παντοπωλεῖον καὶ θεραπεύει καὶ ρευματισμούς.

Ὁ

κύριος Ἰγγλέσης ποῦ βγάξει τὰ μυθιστορήματα νὰ στείλῃ τὰ φυλλάδια τοῦ Ἰαννουαρίου καὶ Φεβρουαρίου στοὺς συνδρομητὰς τῆς Κέρκυρας ἀφοῦ τὸν παρὰ τοὺς τὸν σαβοῦρωτε καὶ ἂν τὸ ἔξῃσε ἄς τὸ θυμηθῇ.

Ἀπέναντι

τῆς μαγευτικῆς θέσις τῆς ἁγίας Γλυκερίας στὸ Γαλάτσι ὑπάρχει κῆπος ἐκτεταμένος ποῦ τὸν διατρέχει ὁ γνωστὸς Ἥλιος μας ὁ Κονδύλης, δίνει ὑπηρεσία πρόθυμη, κρῖα φαγεῖτα καὶ κρασί Θεὸς καὶ τιμαῖς ποῦ μοιάζουν σὺν νὰ μὴ πληρῶνῃ τινὰς οὐτε τὸν κόπο. Δὲν πιστεύετε ; Ἰδοὺ ἡ Ροδος ἰδοὺ καὶ τὸ πῆδῃμα, πηγαίνετε μιὰ στιγμὴ ὡς τὸ Γαλάτσι νὰ τὰ δῆτε ὅλα αὐτὰ καὶ πρὸ πάντων τὸ κρασί ποῦ εἶναι ὁ Θεὸς τῶν Θεῶν.

Ὁ

παμφίλιτος σκύλος τοῦ καλοῦ μας ἀρχιμουσικοῦ Σάϊλερ ὁ Πάξ χάθηκε καὶ εἶναι ἀσπρος καὶ ἀγγλικῆς καταγωγῆς. Ὅποιοι τὸν βρῆκε καὶ τὸν ἔχει καὶ θέλει νὰ τοῦ τὸν πάει ἔχει ρεγάλο 100 δραχμῶν. Καὶ νὰ μὴ ξεχνᾶτε τὸ ὄνομα του ὅτι τὸν λένε Πάξ. Ἐκατὸ φράγκα σᾶς λέει ὁ ἄλλος. Μὰ ποῦ πάει αὐτὸς ὁ Πάξ, δὲν θὰ τὸν βροῦμε τέλος πάντων. Πάξ Πάξ !

περιμένει τὸ μέλλον τοῦ πῆγα νωρὶς νωρὶς σπῖτι ἀθλιος καὶ τρισελεῖνδος ἀπὸ τὴν κούρασι χωρὶς νὰ κάνω τίποτα, εἰς τρόπον ὥστε κι' ὁ ἀμαξίας ποῦ με πῆγε σπῖτι ἀφοῦ με γύριζε ὄλη τὴν ἡμέραν λυθῆθηκε νὰ μοῦ γυρέψῃ καὶ τὸν ναῦλο, καὶ τὸν γυρεύω δὲν μπορῶ νὰ τὸν βρῶ ἄκομα. Γενναῖος ἀμαξίας καὶ μακάρι νὰ ἦτανε ὅλοι σὺν κι' αὐτὸν.

Ξαπλώθηκα. Ὅλα μοῦ ἐφταιγαν χίλιας φοραὶς ἔβανα τὸ τσιγάρο στὸ στόμα ἀπὸ τὸ ἀναμένο μέρος. Ἐομιά, κάμμιὰ ψυχὴ δὲν βρέθηκε ἦτανε ὄλοι στὴ διαλογὴ. Ἄρχισα λοιπὸν τοὺς λογαριασμούς μου καὶ ἔλεγα :

— Τὸ Ψυρρῆ μ' ἀγαπᾷ, ὄλοι οἱ ψυριῶτες με γνωρίζουν καὶ μοῦκαναν μάλιστὰ καὶ μισοδιαδήλωσι, ἔπειτα ἐκεῖ εἶναι καὶ ὁ σύγγραμμος ὁ δάσκαλος ποῦ θὰ μοῦ δώσῃ τὸ ἐλάχιστο ἑκατὸ ψήφους ἀπὸ τοὺς πατέρας τῶν παιδιῶν ποῦ διδάσκει, καὶ ἑκατὸ οἱ φίλοι, διακόσιοι, βάνε τώρα καὶ διακόσιους τὸ ἐλάχιστο αὐτονοῦς ποῦ μοῦ φώναξαν ζήτω, τετρακόσιοι, καὶ ἑκατὸ ὅλα ἀπὸ κεί ποῦ θὰ σχηματιστῇ τὸ ρεῦμα, πεντακόσιους. Ἐχομε λοιπὸν ἀπὸ τὸ Ψυρρῆ στὸ χέρι πεντακόσιους. Πολὺ καλά. Ἄλλὰ αὐτοὶ δὲν θάχουν ἄλλους πεντακόσιους φίλους; Λοιπὸν 500 καὶ 500 χίλιοι, καὶ πέντε τὰ κρατούμενα χίλιοι πέντε. Τὸ ψυρρῆ εἶναι δικὸ μας, τοὺς ἐφάγα ὄλους.

*Ἀπάνω στὸν ἐνθουσιασμό μου νὰ καὶ οἱ ἀγγελιοφόροι.

— Ζήτω ὁ Παληάνθρωπος.

— Τὶ τρέχει ;

— Τοὺς φάγαμε στὸ Ψυρρῆ, ἑκατὸν ἔντεκα.

— Στὰ μαῦρα ;

— Μαῦρα ἄσπρα δὲν ξέρομε, 111.

— Νὰ καὶ ἀνεβαίνου ἄλλοι ;

— Τὶ νέα τοὺς ρωτῶ ; (Μεθαῦριο σᾶς τὰ λέγω).

Τώρα τὸ λοιπὸν ἡ κυβέρνησις μας γυρεύει ἰκανοπῆσι καὶ οἱ βούλγαροι λένε πῶς μποροῦν νὰ μᾶς ράψουν μιὰ καινούργια σημαία, ἀφοῦ μάλιστὰ ἡ δική μας ἦτανε καὶ λίγο τσαλακωμένη.

Ὁγδοη.

*Ὁ μπόγιας τῶν σκυλιῶν ποῦ βγήκε, ἔχει δικαιοδοσία νὰ τσακῶνῃ καὶ ὄσους τραγουδοῦν στοὺς δρόμους, γιὰτι κι' αὐτοὶ μετὰ τὰ γαυγίσματά τους μᾶς διαταράζουν τὴν ἡσυχία.

Ἐννάτη.

Τὸ δημοτικὸ συμβούλιον ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῶν ἐκλογῶν δὲν προσκαλέστηκε νὰ κἀνῃ κάμμιὰ συνεδρίασι, ἔστωντας μετὰ τὸ νὰ ἐπιᾶσαν ἡ κάψης, καὶ ἡ βλογιὰ τοῦ Ἀλμπέρτη.

Δέκατη.

Δυὸ μελλεούνια ποῦ πῆρε δάνειο ἀπὸ τὴν Τράπεζα ὁ Δῆμος μας, τὰ πλήρωσε ὅλα στὰ μικροδάνειά του καὶ τώρα συλλογίζεται πῶς νὰ πληρῶσῃ τὸ ἓνα καὶ μεγάλο αὐτὸ, οὐ οὐκ ἔστι ἡ πληρωμὴ ποτέ.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Μωρὴ κλησάρια, ποῦ εἶσαι μωρὴ ποῦ νὰ πάρῃ ὁ διάολος τὸν πατέρα σου, ὄλους θὰ σᾶς βγάνω ὄξω ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν. Βρὲ ψάλλῃ σὺ ἀπὸ αὐτοῦ πέρα, τί μοῦ τὰ τερνερίζεις λέγετα γρήγορα γιὰτι μὲ βατσᾷ κόψιμο.

Αὐτὰ καὶ τὰ παρόμοια εὐαγγέλια ψέλνει κάθε ἡμέραν ὁ παπᾶ Πονηρὸς στὴν ἐκκλησίαν τοῦ δευτέρου νεκροταφείου, γιὰτι τὸν ἐπαψαν ἀπὸ ἐπίτροπο, ποῦ κατῶρθωσε σὲ ἐξ ἑξέλεξις τρεῖς φοραὶς τόσαις καὶ εἰσπράττουν τὸν κάθε μῆνα καὶ δὲν τὸν θέλουν αὐτοὶ καὶ ὁ Μητροπολίτης τὸν θέλει, καὶ τοῦ ἔχουν τὴν πάψι του καὶ ἄλλο παπᾶ καὶ ὁ Παπαπονηρὸς δὲν ἐνοῶ νὰ τὸ κουνήσῃ καὶ ἄς μὴ τὸν θέλῃ καὶ ὁ δήμαρχος.

*Ἄμ ἀπὸ παπᾶ καὶ Πονηρὸ τί περιμένετε.

*Ἦπαγε πίσω μας πνεῦμα πονηρὸν.

— Αὐτὸ εἶναι τὸ εὐχαριστῶ γιὰ τὴν παρέα, καὶ νὰ σοῦ πῶ καθαρὰ γιὰτι ἤρθα ; Ἐχεις κρασί ; κέρασε νὰ φύγωμε, ἄ νάτο, ἄμ τώρα ποῦ τὸ βρίαμε ἐδῶ θὰ τὸ στρώσωμε, ἄει κοιμήσου τώρα σὺ. Καλὸ εἶναι. Ἀπὸ ποῦ τὸ ψουρίζεις ; Βρὲ ἀδερφὲ, τὸ πιστεύεις ὅλα τὰ κρῖα φέτος γλύκαναν. Καὶ πῶς τὰ βλέπεις τὰ πράγματα, λὲς νὰ κερδίση ἡ ἀντιπολιτεψις ; Πολὺ μπερδεμένες εἶναι ἡ φρεσινὲς ἐκλογαίς. Ἄλλὰ ποῦ νὰ τὸν κλονήσῃ κανεῖς τὸν Τρικούπη. Κεφάλι τρικούβερο. Τὸ πιστεύεις πῶς δὲν κοιμᾶται παρὰ ἀπάνω στὴν πολιθρόνα, ἔτσι ἀρπαχτά.

— Μὰ τέλος πάντων, ἐνοῦσις νὰ μ' ἀφήσῃς ;

— Οὐ, ἔχομε καιρὸ Τὶ ὄρα εἶναι ; Δύο καὶ κάτι, ἄμα ποῦ φθάσουν τρεῖς πᾶμε καὶ πέρνομε τὸν καφέ μας στὰ καφενεῖα τῆς ἀγορᾶς.

Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἦτανε τῆς ἀπελπισίας καὶ μοῦ φαίνεται πῶς τόκανε ἐξέπιτηδες γιὰ νὰ με παιδέψῃ, ἔχασα τὴν ὑπομονή μου καὶ σηκώθηκα νὰ φύγω νὰ κοιμηθῶ.

— Ἄειντε μοῦπε, καὶ δῶ μεις κάνομε καλά. Καλὴ νύχτα, τὸ σπῖτι εἶναι δικὸ μας. Βρὲ Γιάννη, ξέρεις ἂν καὶ ἐγὼ ἦμαι ἀποκλειστικὸς τοῦ συνδιασμοῦ, θὰ σοῦ τὸν ρίξω ὅμως καὶ σένα ἐξαιρετικῶς καὶ θὰ σοῦ τὸν δαγκώσω μάλιστὰ.

— Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ, ἀλλὰ ἐπειδὴ θὰ ἦναι πολλοὶ δαγκωμένοι, ἄς ἦναι ὁ δικὸς σου ἀδάγκωτος.

Καὶ ἔφυγα, τὶ ὄρα δὲ ἔφυγε κείνος πλέον δὲν ξέρω, συμπεράνα ὅμως γιὰτι εἶδα τὴν μπουκάλα εὐκαιρῆ καὶ δὲν ξέρω ἂν ἔβαναν καὶ ἀπὸ τῆς στάμνα.

Τὰ ἀποτελέσματα.

* Τὰ τί μοῦ συνέβηκαν τὴν Κυριακὴ τὴν μέραν σᾶς τὰ περιδιάγραψα μετὰ συντομία, τὸ βράδυ λοιπὸν, σὺν ὑποψήφιοις ποῦ

Ἔσθ

πού εἶσαι στὴ Σύρα νὰ στείλῃς τὰ 25 φράγκα στὸν πυροβολητὴ πού ξέρεις καὶ ἄρῃς τὰ χωρατὰ, ρωτᾷς ἂν ἔχη καὶ ἄλλα; Καὶ ἂν θὰ τὰ στείλῃς νὰ ἦναι ἐπὶ συστάσει γιὰ νὰ χαθοῦν σίγουρα, εἰδὲ ἄλλῶς θὰ σοῦ τυπώσουνε καὶ τὸ ὄνομά σου.

Στὴ

προχθεσινὴ Παλουκογενεσία τὴν ἐφημερίδα ὑπαρχε τυπωμένη καὶ ἡ ἐξῆς καταχώρησις πού λέει ἔτσι κατὰ γράμμα καὶ σὰς τὴν μεταφράζομε.

«Κύριε Συντάχτη τῆς «Παλουκογενεσίας».

«Ἀπὸ ἄρκετὸ τώρα χρόνον ἡ ἀθηναϊκὴ κοινωνία ὑποφέρει ἀρτυρογράφον τινὰ ὀνομαζόμενον Βαρθέσσην, ὁ ὁποῖος κάμνοντας τάχα πῶς βγάξει ἐφημερίδα, ἐξέβρισε τὴν μία κατὸπὶ στὴν ἄλλη ὅλας τὰς ἐντίμους οἰκογενείας τῆς πολιτείας, τώρα δὲ πλέον μὴ ἔχοντας τίποτα ἄλλο ἐρήχτηκε καὶ κατὰ τῶν ἀνηλίκων τέκνων μας πού σπουδάζουν εἰς τὸ «Ἀρσακίον παρθεναγωγεῖον, ἔστρωντας μὲ τὸ νὰ ἐγράψῃ ἀπὸ «ἔδω καὶ καμπόσαις ἡμέραις, τίποτα ὀλιγώτερον παρὰ ὅτι «αὐτὰ αἰσχρορρογοῦσι.»

«Φρονῶ λοιπὸν, ὅτι ἐδῶ εἶναι ἀνάγκη νὰ σταματήσωμε «τὴν ἀσέβεια ἡμεῖς οἱ γονεῖς μόνον ἀφοῦ ἡ κατὰ διαφόρους ἐποχαῖς ἀρχαῖς τοῦ κράτους, δὲν φροντίζουν καθόλου γιὰ τὴν «δημόσιον ἠθικὴν.»

«Ὅθεν παρακαλῶ τοὺς γονεῖς καὶ κηδεμόνας τῶν κοριτσῶν «τοῦ Ἀρσακίου νὰ μαζευτοῦνε τὴν παρασκευὴν στῆς ἐξ ὕστερα «ἀπὸ τὸ μεσημέρι στὴ Δημαρχία, γιὰ νὰ σκεφτοῦμε μὲ τί «τρόπον πρέπει νὰ ὑπερασπίσωμε τὴν τιμὴ τῶν θυγατέρων μας».

«Ἐστρωντας μὲ το νὰ γνωρίζω πολὺ καλά τὰ ἑλληνικὰ ἔθιμα, φρονῶ, ὅτι δὲν θὰ βρεθῇ οὔτε ἓνας νὰ ἀδιαφορήσῃ γιὰ «τοῦτο».

N. Μακρῆς.

ὑπὸς Μαγδαλενῆς.

Ἀπάντησις.

Βρὲ ἀδερφε Μακρῆ πού ἦσουνε πάλι καὶ σὺ καὶ μοῦ ρίχτηκες σὰν λυσασμένους;

Κύριε ἐλέησον. Βρὲ ἐμένα ὑποφέρει ἡ Ἀθηναϊκὴ κοινωνία πού μὲ θεωρεῖ σωτηρὰ τῆς ἡ ἐσένα τὸν γνωστὸ μόνον ἀπὸ τὴν κουταμάρα σου;

«Ὁ «Παληάνθρωπος» ποτέ του δὲν καταδέχθηκε ὄχι νὰ βροῖσῃ, ἀλλὰ οὔτε νὰ πειράξῃ οἰκογένεια ἔστω καὶ γιὰ χωρατὰ καὶ εἶται ἓνας ἄχρηστος συκοφάντης.

«Ὅταν σὺ τρῶς ἄχυρο, ὁ «Παληάνθρωπος» ἐσχιζότανε καὶ σχιζεται γιὰ τὴν τιμὴ τῶν κοριτσῶν καθὲς πολίτου καὶ ἔφερε τόσα καλὰ ἀποτελέσματα πού μόνον τὰ στραβά σου δὲν τὰ εἶδαν.

Στὰ ἄλλα ἀνδιᾶζω νὰ σὲ ἀπαντήσω γιὰτὶ φαίνεται ἀπὸ τὸ ποιό σου, ὅ,τι δὲ γράφει ὁ «Παληάνθρωπος εἶναι εὐαγγέλιον

τὴν δὲ ἠθικὴ πού διδάσκει τώρα τόσα χρόνια οὔτε εἶσαι οὐ κατὰστασι σὺ νὰ τὴν ἐνοήσῃς.

Ὁ ἰποχαιρετισμὸς τῶν μπουραδορισῶν.

Πρέπει νὰ τρέμετε μπροστὰ στὴν ἀλήθεια καὶ μὴ τολμήσης ν' ἀνασκελεψῆς καὶ κατὰ τὸ ἐλάχιστον τὰ Ἀρσακίαν, διότι μόνον ἡ φοβερὴ μουτζούρα θὰ σοῦ μείνῃ στὸ πρόσωπο, δταν ἓνα καὶ μόνον λόγον θελήσῃ νὰ ξεστομίσῃ ὁ «Παληάνθρωπος», καὶ σοῦ δεῖξει πῶς αἰσχρορρογοῦσι καὶ πῶς δὲν αἰσχρορρογοῦσι.

Κάτω τὴν κεφαλὴ καὶ μὴ ἀνασκάλευε τὴ φωτιά μὲ τὸ μαχαίρι, ἐκτὸς ἂν ἦται βλάκας.

Βρὲ ἐμένα ἔπρεπε νὰ μὲ θεωρεῖς σὰν ἅγιον μπροστὰ σου, ὁ ὁποῖος γιὰ τὴν σωτηρία σας καὶ γιὰ τὰ τόσα ἄλλα καλὰ ποῦ σὰς ἔκανα καὶ σὰς κάνω, ἔχετε τὴν τόλμη καὶ νὰ μὲ βρίζετε.

Βρίσε Μακρῆ καὶ σὺ, βρίσε νὰ χορτάσῃ τὸ στόμα σου, βρίσε ἰσὲν μπογιατζῆ καλοκαιριάτικο πού μοῦ ξεφύτρωσες καὶ σὺ μπροστὰ μου.

Φτοῦ τὰ πῆθι μίτι.

Στὴ

Σύρα στὴ μύρα ὁ Μιχάλης ὁ Πυσίας καὶ ὁ Νικολῆς Πυσίας ξυλέμποροι ἄνθρωποι μάλιστα βρίζουν τοὺς Μωραῖτας σκατοχώματα καὶ ἔτσι λοιπὸν θὰ βρεθῇ κἀνένας Μωραῖτης νὰ τοὺς τρίψῃ τὰ μούτρα μέσα στὰ χώματα καὶ νὰ κυττάξῃτε καλὰ καὶ νὰ συμμαλέψετε τὴ γλῶσσά σας πρὶν σὰς βγάνουν καὶ ἄλλα σας στὰ φανερὰ.

Ἄἔ, καὶ τί θὰ μοῦ κάνῃς.

— Αὐτὰ θὰ τὰ βροῦμε στὸ εἰδικό.